

En kæmpe stor kirke tårnede sig op lige foran dem. Jo, de var igen ved et træ, men det var bestemt ikke ude på landet. Her var en stor plads foran den store kirke og en masse mennesker i flotte dragter. Det var koldt, og vinden ruskede, men det var tydeligt, at der var noget festligt igang.

"Hvor tror du, vi er?" hviskede Noah til Emma.

Hun kiggede lidt rundt.

"Jeg ved det ikke, men det er godt nok en stor kirke."

I det samme kunne de se, at de fleste mennesker begyndte at stimle sammen og stod, så der var plads til, at et optog kunne komme igennem. Noah og Emma fulgte med. Akademilæreren havde jo sagt, at det ikke ville blive farligt, og det var virkelig spændende. Hele stemningen var meget intens. Det var tydeligt, at noget stort skulle til at ske.

"Nu kommer de!" råbte en stor dreng.

Og flere råbte:

"Længe leve kong Valdemar!"

Et optog kom gående. Emma og Noah kunne på lang afstand genkende Absalon og Valdemar. Valdemar havde sin halskæde med guldkorset på, og Absalon havde en høj, spids bispehue og en fin bispestav i hånden. De var begge blevet en del ældre, og lige bag Valdemar gik en lille dreng i meget fint tøj. Han lignede Valdemar. Det måtte være hans søn.

"Uhh, det er så spændende," sagde en ung kvinde lige ved siden af Emma. Hun fortsatte: "Lille Knud skal krones, og endelig bliver Knud Lavard gjort til helgen."

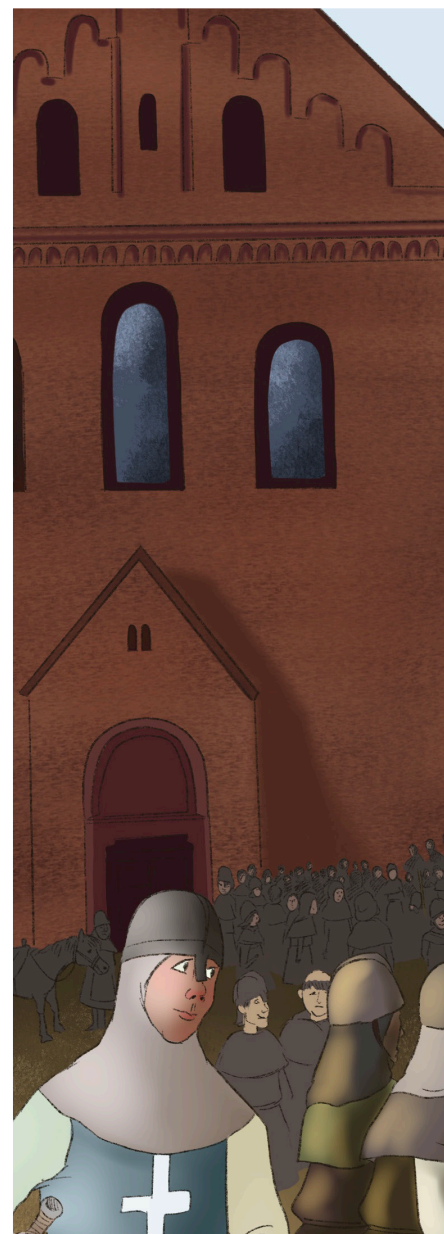
Hun skubbede lidt til dem foran for bedre at kunne se.

Emma smilede til Noah. Nu vidste hun, hvor de var.

"Vi er i Ringsted," hviskede hun. "Den der kirke må være Sankt Bendts kirke." Hun pegede op på kirken og fortsatte: "Vi er til den store fest, hvor Valdemars søn bliver salvet, så han er sikker på at blive konge, når Valdemar dør, og hvor Valdemars far Knud Lavard bliver gjort til helgen. Kan du ikke huske, at Ibrahim har fortalt om det?"

Noah rystede på hovedet. Han havde vist ikke lige været der den dag.

Emma stillede sig på tæer for bedre at kunne se. Det her var en af de helt store begivenheder i Danmarkshistorien, og hun var lige midt i den. Det føltes vildt. Noah var ikke helt så interesseret. Han frøs. Det var tydeligvis ikke sommer denne her gang, og han havde jo ikke en varm kappe på som Emma. Han mærkede nede i lommen efter timeglasset for at tjekke, hvor lang tid der

var tilbage. Men den ene lomme var tom, og i den anden lå kun tangen. Han ledte igen. Men det var rigtigt nok, der var ikke noget timeglas. Nu blev han bekymret. Det var da ham, der havde holdt timeglasset, var det ikke? Han prøvede at sige noget til Emma, men nu var der rigtig mange folk, og de hujede, råbte og klappede. Han råbte højt til Emma:

“Har du timeglasset?”

Hun rystede bare på hovedet og begyndte så også at klappe og huje. Noah begyndt at gå lidt i panik. Hvad hvis timeglasset var væk? Kunne de så komme hjem? Det var i hvert fald helt sikkert, at de ikke kunne komme ind i spillet igen. Skulle de så blive i alle de år og vente, til Absalon lå for døden?

Optoget var nu helt henne ved dem, og støjen var højere end før. Noah prøvede igen at råbe til Emma:

“Har du timeglasset?”

Denne gang hørte hun ham og råbte tilbage:

“Nej!”

Hun kunne nu se panikken i Noahs øjne. Hun prøvede at sige noget til ham, men han kunne ikke høre det. Så tog hun fat i hans hånd og begyndte at mase sig ud af menneskemængden. Da de var kommet længere væk fra optøget, kunne hun endelig høre Noah.

“Jeg kan ikke finde timeglasset. Er du sikker på, at du ikke har det?” sagde han bekymret. Emma skyndte sig at lede i sine lommer. Hun havde det ikke.

“Åh nej,” gispede hun, og den samme panik, som Noah havde følt, løb nu også igennem Emma.

Hun kiggede tilbage på menneskemængden. Hvis det var røget ud af lommen derinde, var det umuligt at finde og helt sikkert også gået i stykker nu.

Noah begyndte at løbe hen til træet, hvor de var kommet ind i spillet. Det var svært at se noget, for det var blevet mørkt. Emma løb efter, og de lå nu begge to på alle fire og prøvede, om de kunne føle sig frem til timeglasset.

“Hvad hvis vi ikke finder det?” hviskede Emma.

Hun var virkelig bange nu. Ville de være fanget i middelalderen, eller ville de godt kunne komme tilbage til nutiden uden timeglasset, hvis bare tiden løb ud?

Svaret fik hun kort efter. Det begyndte nemlig at suse, og den sugende fornemmelse blev hurtigt kraftigere. Noah blev ved med at lede efter timeglasset, uden det kunne de jo ikke komme tilbage i spillet og få afleveret tangen. Men han kunne ikke kæmpe imod suget, og selv om han ikke ville, blev han trukket ud af middelalderen.

